

+ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА · 0478 922 154 · frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ · 0467 613 165 · protapetar@hotmail.com

[SvTrojica.MELBOURNE](#) [СвТројицаБранズвик](#) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](#)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 13. ЈУН 2021. Број 93. Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 13. ЈУН/31. МАЈ 2021. ГОДИНЕ НЕДЕЉА СВ. ОТАЦА И ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА	НЕДЕЉА СЕДМА – ГЛАС 6. Јутрење - Јеванђеље вакрсно ШЕСТО, Јн. 21,1-14 Лит. - Апостол Дап. 20,16-16-18; 28-36; Јев.. Јн. 7, 37 - 52
ЧЕТВРТАК, 17. ЈУН	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19 ч
СУБОТА, 19. ЈУН - ЗАДУШНИЦЕ	ЛИТУРГИЈА У 10ч, У НАСТАВКУ ОПШТИ ПАРАСТОС, а у 19ч ВЕЧЕРЊЕ уочи НЕДЕЉЕ
НЕДЕЉА, 20. ЈУН – ДУХОВИ - СЛАВА ХРАМА	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч, БЛАГОСИЉАЊЕ КОЛАЧА И ЖИТА у 11:30ч
ПОНЕДЕЉАК, 21. ЈУН – ДРУГИ ДАН ДУХОВА	ЛИТУРГИЈА У 10ч
УТОРАК, 22. ЈУН – ТРЕЋИ ДАН ДУХОВА	ЛИТУРГИЈА У 10ч
ОГРАНИЧЕНО је присуство на 50 људи у цркви услед пандемијских мера на снази.	

СВЕТИ ОЦИ ПРВОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА

Први васељенски сабор је донео до данас 20 важећих канона којима се регулишу унутрашњи Црквени живот и дисциплина. Забрањује се кастирање (канон 1), јер се тиме ниподаштава Божије стварање. Контроверзу око тога је изазвао Ориген. Интересантне су канонске одредбе о новокрштенима (неофити) који не могу одмах да ступе у клир (канон 2), о забрани присуства у свештеничкој кући млађих жена (канон 3), о рукоположењу Епископа у присуству најмање 3 друга Епископа и надлежног Митрополита (канон 4), о саборима Цркве, који се одржавају два пута годишње (канон 5), о првенствима части епископа Александрије, Рима и Антиохије (канон 6), о почасном месту Јерусалимске

цркве (канон 7), о начину односа према Новатијанима (канон 8), о отпадницима од вере у време цара Ликинија који сада ступају у Цркву (канони 10-12), о клирицима који напуштају своје цркве (канон 15-16), о поновном крштавању павловца (канон 19), о забрани

клирицима да дају новац под камату (канон 17), о томе да се ћакон не причешићује пре свештеника (канон 18), о забрани клечаша на недељним Литургијама и у времену од Вакрса до Педесетнице (канон 20).

На сабору је решено и питање Антиохијског раскола у Египту, као и питање празновања Вакрса (Пасхе); одлучено је да сви хришћани празнују Христово Вакрсење у исто време, а осуђени су они који Вакрс славе исти дан када и Јудеји своју старозаветну Пасху. Нешто касније тачно је утврђено када се у годишњем кругу празника слави Вакрс као покретни празник: у недељу после пролећње равнодневнице и пуног месеца, а прве јеврејске Пасхе.

Извор: Православље

ЗНАЧАЈ ПРВОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА

На Никејском или Првом васељенском сабору међу 318 светих отаца присутна су била три патријарха: Александар Александријски, Евстатије Антиохијски и Макарије Јерусалимски. Такође, Св. Пафнутије Исповедник, Епископ Тиваиде мисирске (чијом заслугом је одбачен покушај увођења целибата у свештенички позив), Св. Никола Мирликијски, Св. Ипатије Гангијски и многи други. Сабор је сазваном по благослову Цркве од стране св. цара Константина, а непосредни повод је била Аријева јерес. Арије је рођен у Либији, био је свештеник и веома даровит беседник. Историчари сматрају да је он био озбиљан кандидат да буде изабран на место Епископа Александријског. Његов проблем је био у ономе што ми често користимо када хоћемо да на леп начин опоменемо некога, па кажемо: овај је преучио. Наime, Арије се, у својј својој мудrosti по човеку, забунио око личности Господа Исуса Христа. Није могао да схвати да је Христос раван Оцу. Због тога је почeo дашири своју визију Христа, инсистирајући да је Христос створење Божије, да није раван Оцу, те је следствена мисао била да Богородица није у ствари Богородица већ Христородица.

Први васељенски сабор је осудио Арија и ово његово учење као јеретичко, а уз то је донео или усвојио 20 канона, које Црква поштује и до данас. За нас је од изузетне важности то да је дошло до овога Сабора који ја за сва времена дефинисао однос Оца и Сина што Црква љубоморно чува кроз векове. Треба знати да је Господ Иисус Христос сам о себи сведочио за време Његове проповеди, најјасније подвлачећи о томе да је Он једнак са Оцем. „Ја и Отац једно смо“. Када ми људи упослимо свој ограничени ум и покушамо да и најсветије тајне неба разумемо,

својим сопственим моћима, онда нам се слично дешава као што се десило Арију. Благодарећи Богу, који је руководио Свете Оце, који су узели учешћа на Сабору у име целе Цркве, учење о односу у Светој Тројици је у потпуности дефинисано. Свети Божји људи тога времена били су знатно ближи Христу и Његовом времену. Они су сведочили веру у Васкрслога Христа својим исповедањем вере и, веома често, жртвовањем својих живота да би одбрањили чистоту вере. Тако радећи, они су се за сва времена уградили у саме темеље Цркве. Тропар, та основна песма посвећена Светим Оцима гласи: *Прейрослављен јеси Христе Божје наш, као свешиљке на земљи ушврдио си оце наше, и њима као исашном вере све нас учиш: Мнојомилостиви слава Теби.* Тропар је посвећен Христу, Који нам је дао овакве Свете Оце, који нам својим делима осветљавају пут.

Имајући у виду како су настале тешка времена, у којима највише има млађих, који нису „ни врући ни хладни“, улога Светих Отаца и Првог сабора, али и осталих 6 васељенских сабора, постаје увек изнова значајнија. Многи су, нарочито у Западном делу света, под утицајем рационализма, а у покушају да све објасне својим умовима, онако одвојени од Христа и Његовог Јеванђеља, оградили се од Христа, под изговором да ревнују за Њега. Зато имамо безброј тзв. цркава, које нуде спасење, а које не слушају Спаситеља. „Неће сваки који ми каже Господе, Господе, ући у Царству Небеско“, каже Господ. То значи да није доволно да само речима говоримо да смо Божији, већ је онај Божији „који твори вољу Његову“. Протестантске цркве су прихватиле Библију коју су Оци овог Сабора усвојили и оставили нам у аманет, а не прихватају остале одлуке Сабора. Прекинули су ту тако значајну везу са Црквом, за коју је Господ рекао:

„Сазидаћу цркву своју којој ни врата пакла неће одолети“. Са том Црквом и у тој Цркви Свети Оци нас одржавају. Они су та нераскидива веза са Христом, Који је глава Цркве односно Који је Сам Црква. Наша веза са Светим Оцима није имагинарна већ је реална. Она нас држи у заједници Христовој. Ако бисмо изоставили Свете Оце из живота Цркве и закључили да су они неважни то би било као када бисмо извадили малтер између цигала од којих је сазидана нека зграда. Без малтера, тога сигурног везива, свака зграда је осуђена на поступно урушавање до потпуног нестанка. Захваљујући Светим Оцима, њиховој духовности и њиховом делу, које је одраз њиховог духовног искуства, и апсолутне оданости Христу, због таквог једног искуственог подвига, ми немамо много секти које би отпаље директно од Православља, али имамо дисциплинских прекраја и раскола, који су штетни за Цркву.

Нажалост, ни наше време није ослобођено расколничких подухвата одређених људи или група, који немају амбиција да мењају званично учење Цркве, али покушавају да са једним површним приступом Цркви, са неким полузнањем о Цркви, а потпомогнути јефтиним убирањем политичких поена, желе да и они дају свој допринос нечemu. Другим речима, мали људи пошто пото желе да, у њиховим главама, учине велико дело. А било би добро да се сви, који раде на развијању расколничког духа у Цркви, подсете на то да је Сатана био први расколник.

Господе Исусе Христе, Сине Бога Живога, Речи Божија, помози нам да останемо у молитвеној заједници са Светим Оцима Првог васељенског сабора, да бисмо пребивали у Твојој заједници, - заједници Оца, Сина и Духа Светога. Амин.

Прота Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 13. ЈУН

НЕКИ СЕ ПУТ ЧИНИ ЧОВЈЕКУ ПРАВ,
А КРАЈ МУ ЈЕ ПУТ К СМРТИ
(ПРИЧЕ Соломонове 14, 12).

Понекад се човеку учини да је пут безбожнички прав, јер види безбожника где се богати и успева. О кад би му се дало да види крај тог пута! Ужаснуо би се и не би никад крошио на тај пут.

Ако се крај једнога пута свршава пропашћу, зар је тај пут прав? Зато, човече, не реци ни о једном путу, да је прав, ако му крај не видиш. Питаши: како ја, слаб и кратковид човек, могу сагледати крај једног дугог пута? На два начина: читајући Свето Писмо кроз искуство Цркве Православне, и посматрајући крај животнога пута оних који око тебе, а пре тебе, умиру. Но онај први пут је поузданiji, и ако се држиш њега, знај, нећеш посрнути у ноћ вечне смрти.

Само је онај пут прав, који је од Бога указан као прав. А сви други путови, који се твоме уму чине као прави, а не поклапају се са путом Божјим, криви су и смртоносни. Гле, и зверови имају своје путове, па зар ћеш ићи тим путовима, ако ти се учине прави? Не иди јер ћеш на крају пасти у гладне чељусти зверске. А пут, указан од Бога, ако ти се и крив учини, прав је, иди њиме. Због греха наших нама се понекад пут Божји учини неправим. Кад не би греха имали и кад ум наш не би био грехом искривљен, нама се никада ни за час не би могло учинити, да је и који други пут прав изнад пута Божјега. Искривљеном уму чине се многи

криви путови правим, а једини прав пут – кривим.

О Господе Свевидећи, Путовођо наш, исправи ум наш, да се не задржава на кривим путовима. Ти си, Исусе, једини пут, истина и живот, а оно што ми умујемо мимо Тебе, јесте распут, лаж и смрт. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Николај Велимировић

РЕЧИ О СВЕЧОВЕКУ

Када се чита свети владика Николај Велимировић има се утисак да је његова душа ушла у све поре човековог живљења и да нема ниједног камена који није померен са свога места, и да нема тајне или непознатице необјашњене у овоме свету. Једно од његових философско-теолошких дела јесте дело под називом: РЕЧИ О СВЕЧОВЕКУ. Ово дело је недавно постављено на позоришну сцену. Монодраму Небојше Дугалића, познатог српског глумца, по први пут на нашим просторима извешће аматерски глумац Ранко Вранешевић из Данђонга, у недељу 11. јула у 12:30 у црквеном сали при храму Света Тројица у Мелбурну. Улаз бесплатан. Дођите на Св. Литургију и лако послужење са кафом пре драме. Драма траје између 35 и 40 минута.

THE HOSPITAL

SEEKING OUT HEALING
IN THE LIFE OF THE CHURCH

Orthodoxy offers a very precise way in which to enter into communion with God. It is a way that must be learned, for simply „becoming Orthodox” will not lead the seeker into an inner life that will transform and enlighten. Membership in the Church is simply not enough, for the Church is not about beautiful services, icons, or mystical theology. As a hospital for the soul, the Church is a place wherein we can

receive healing for that which ails us. It is the place where we can be cured, and made whole.

Like the emergency room of a local hospital, a patient can't simply walk in, and expect to be healed. They have to submit themselves to examination by the ER staff, who will ask them to describe what is going on, where they are hurting, run tests, and, finally, prescribe the necessary medication that will bring about healing.

Within the hospital of the soul, that is the Church, her priests act in the same capacity as the ER personnel. They interview the patient (parishioner), and examine the heart to find the sickness, and recommend the cure. The priest becomes the therapeutic guide, recommending what the patient (seeker) can do in order to be made whole.

A prayer rule, the daily reading of the Holy Scriptures, frequent confession and reception of the Holy

Mysteries, are all part of the Church's medicine that will bring about the cure. Just as the doctor will prescribe the proper dosage, after getting to know his patient, so too, does the priest prescribe that which will help his spiritual son or daughter.

The spiritual life is something that needs to be learned, perhaps more so now, than at any time in the

history of our world. As godlessness increases, so do the obstacles to spiritual progress. The degradation of the whole of our society, and the depths of depravity that have become a normal part of our age, have made this a dangerous time. Going it alone spirituality can leave one vulnerable to spiritual delusion. We all need a trusted and experienced guide who can help us avoid the pitfalls of the pride and self-will that would lead us down to perdition.

*Love in Christ,
Abbot Tryphon*

ПРОСЛАВА ХРАМОВНЕ СЛАВЕ - СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ

У недељу, 20. јуна 2021. године, на дан ПЕДЕСЕТНИЦЕ – ДУХОВА, свечано ћемо прославити славу нашега храма. Нажалост, изгледа да ћемо и ове године овај значајан дан морати да прославимо са ограниченим бројем парохијана. Молимо вас да пратите обавештења од стране државе јер ћемо морати ускладити прославу у односу на државне прописе.

Проша М. Лончар

ДУХОВСКЕ ЗАДУШНИЦЕ

У суботу, 19. јуна, на Духовске задушнице, у нашем храму служи се Света литургија у 10 часова. Ово је Заупокојена литургија на којој се помињу имена свих умрлих у нашој парохији или свих оних чија имена наши парохијани донесу са собом односно на други начин доставе свештеницима. У наставку Литургије служи се општи па-растос за све умрле. Парохијани, ако то желе, могу да донесу жито за

молитву и освећење.

СПАСОВДАНСКА ЛИТИЈА ГРАДА БЕОГРАДА

Спасовданска литија, уз учешће више хиљада београђана, домаћина славе градоначелника проф. др Зорана Радојичића и руководства града Београда, неколико стотина свештеника, припадника Војске Србије, Полиције и различитих градских служби, као и са медицинским радницима - херојима борбе током епидемије, предвођена Патријархом српским г. Порфиријем, прошла је престоницом Србије.

ремезијанским Стефаном, умировљеним канадским Георгијем и изабраним марчанским Савом, игуманима хиландарским Методијем и студеничким Тихоном и много-бројним свештенством служио молебан.

У литији су ношене мошти Светог деспота Стефана и Свете Петке, икона Пресвете Богородице Тројеручице, заставе и барјаци, међу којима и заветни барјак Београда који се чува у Вазнесењском храму. Испред литије је ношен Часни крст, док је Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије ишао испод неба кога су носили припадници Жандармерије.

Литија је кренула из порте Вазнесењске цркве и улицама Кнеза Милоша и Краља Милана, преко Славије и Булевара ослобођења, стигла до храма Светог Саве на Врачару, где је Његова Светост Патријарх са Преосвећеном господом Епископима врањским Пахомијем, крушевачким Давидом, нишким Арсенијем, осечко-польским и барањским Херувимом,

ИЗРЕКЕ ПАТРИЈАРХА ПАВЛА

„ЧУВАЈМО СЕ ОД НЕЉУДИ, АЛИ ЈОШ ВИШЕ СЕ ЧУВАЈМО ДА И МИ НЕ ПОСТАНЕМО НЕЉУДИ. НЕВОЉА ЈЕ БИЛО И БИВАЋЕ, ЉУДИ И НЕЉУДИ ЈЕ БИЛО И БИВАЋЕ, ОКОЛНОСТИ НЕ ЗАВИСЕ УВЕК ОД НАС, АЛИ ДА ЛИ ЂЕМО БИТИ ЉУДИ ИЛИ НЕЉУДИ, ТО ОД НАС ЗАВИСИ“.

„ПРЕ НЕГО ШТО ПОЧНЕШ СУДИТИ О МЕНИ И МОМ ЖИВОТУ, ОБУЈ МОЈЕ ЦИПЕЛЕ И ИДИ МОЈИМ ПУТЕМ! ПРОЋИ УЛИЦЕ, БРДА И ДОЛИНЕ! ОСЕТИ БОЛ И СРЕЋУ! ПРОЋИ ГОДИНЕ КРОЗ КОЈЕ ЈА ПРОЛАЗИМ, ПАДНИ ПРЕКО СВАКОГ КАМЕНА КОЈИ СЕ МЕНИ НАШАО НА ПУТУ! УСТАНИ УВЕК ПОНОВНО И ИДИ ИСТИМ ПУТЕМ, КАО ШТО И ЈА РАДИМ! И ТЕК МИ ОНДА МОЖЕШ СУДИТИ.“